

Wyrok z dnia 21 września 1999 r.

II UKN 104/99

Przepis art. 322 KPC, pozwalający zasądzić odpowiednią sumę według oceny sądu, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy, jeżeli ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, nie ma zastosowania w sprawach o jednorazowe odszkodowanie, o którym mowa w art. 9 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 ze zm.).

Przewodniczący: SSN Zbigniew Myszkowski, Sędziowie SN: Maria Tyszel, Jerzy Kuźniar (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 21 września 1999 r. sprawy z powództwa Wiesławy D. przeciwko Zespołowi Opieki Zdrowotnej Ł.-G. i Wojewódzkiej Stacji Pogotowia Ratunkowego w Ł. o odszkodowanie, na skutek kasacji powódki od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 18 listopada 1998 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 6 czerwca 1997 r. [...] Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Łodzi oddalił powództwo Wiesławy D. o wypłatę jednorazowego odszkodowania w związku ze skutkami zatrucia tlenkami węgla w dniu 26 kwietnia 1995 r. po ustaleniu, że schorzenia powódki mają charakter samoistny i jako takie nie pozostają w związku z warunkami pracy. W dniu 26 kwietnia 1995 r. w pomieszczeniu, w którym pracowała powódka występował dym w związku ze spalaniem odpadków (rękawice ochronne oraz strzykawki jednorazowe), nie doprowadził on jednak do zatrucia środkami toksycznymi – w świetle opinii biegłych lekarzy. Schorzenia powódki, mając miażdżycową etiologię, nie wiążą się z wykonywaną pracą. Stanowisko to podzielił Sąd Woje-

wódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi i oddalił apelację powódki (wyrok z dnia 18 listopada 1998 r. [...]).

Powyższy wyrok zaskarżyła kasacją powódka i zarzucając naruszenie przepisów postępowania – art. 217 § 2 i art. 322 KPC – i nieprzeprowadzenie dowodu z opinii Instytutu Chemii „w zakresie rodzaju wydobywania się związków chemicznych w procesie spalania strzykawek i gumowych rękawic” oraz art. 233 § 1 KPC „przez błędne przyjęcie, iż Sąd pierwszej instancji ... wnikliwie ocenił materiał dowodowy”, wniosła o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania po uchyleniu również jego wyroku. W ocenie skarżącej zatrucie było spowodowane zdarzeniem zewnętrznym (spalaniem odpadów) i powinno być uznane za wypadek przy pracy.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja nie jest uzasadniona.

Akceptując ustalenia Sądu pierwszej instancji, że schorzenia powódki nie pozostają w związku przyczynowym z warunkami pracy w dniu 26 kwietnia 1995 r., Sąd Wojewódzki nie naruszył zasad wynikających z art. 233 § 1 KPC, prawidłowo oceniając materiał dowodowy zebrany w sprawie, dochodząc do trafnego przekonania o jego kompletności. Opinie biegłych – w tym opinia Kliniki Ostrych Zatrucí Instytutu Medycyny Pracy z dnia 3 kwietnia 1997 r. [...] – zgodnie wskazują na samoistną etiologię schorzeń powódki, wykluczając aby przyczyny schorzeń miały charakter pozaustrojowy. W tych warunkach pominięcie dowodu z opinii Instytutu Chemii dla ustalenia „rodzaju związków chemicznych w procesie spalania (...)” było w świetle art. 217 § 2 KPC” uzasadnione, dowód ten bowiem był nieprzydatny, przy niewadliwym ustaleniu, iż powódka nie uległa w pracy zatruciu środkami chemicznymi. W kasacji zarzut naruszenia przepisów postępowania obejmował nie tylko przepisy art. 217 § 2 i 233 § 1 KPC – ale wskazywał na przepis art. 322 KPC, który jednak nie był w ogóle przedmiotem stosowania, wobec stanu faktycznego sprawy.

Przepis ten uprawnia sąd orzekający do zasądzenia w sprawie o naprawienie szkody, odpowiedniej sumy według własnej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy, jeżeli uzna on, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione. Warunkiem zastosowania tego przepisu jest przede wszystkim ustalenie, że wystąpiła szkoda, w tym wypadku pozostająca w

związku z warunkami pracy, przy czym stosowanie tego przepisu jest wyłączone, jeżeli przedmiotem sprawy jest jednorazowe odszkodowanie, o którym mowa w art. 9 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 ze zm.).

Gdy więc wskazane w kasacji zarzuty okazały się nieuzasadnione, należało orzec jak w sentencji po myśli art. 393¹² KPC.

=====